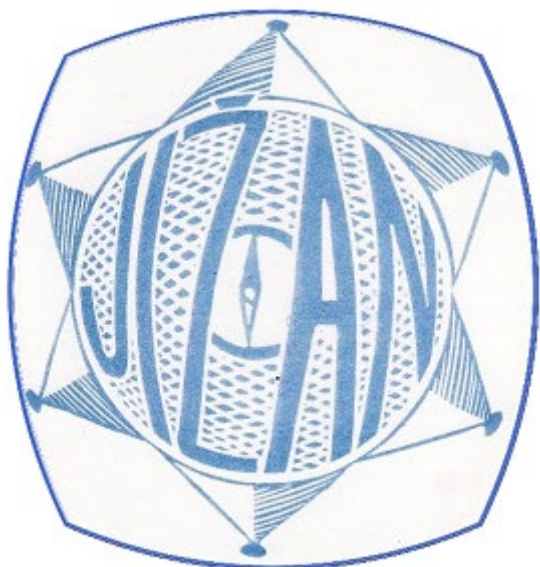

J I Ž A N

č. 105

JEN PRO VLASTNÍ POTŘEBU
Neprodejné Nepřeposílatelné

J I Ž A N

Jožiniův trampský občasník
Neprodejně Nepřeposílatelně
č.105 Duben 2026

**Ahoj kamarádi
trampové, čundráci a milovníci
přírody.**

Takže tu máme duben. Měsíc tisíce tváří, měsíc proměnlivého aprílového počasí, které jakoby si z nás také dělalo legraci. Dokáže se měnit ze dne na den, často i z hodiny na hodinu a pohrává si s námi. Snad i proto jej indiáni nazývají měsícem bláznivým. Může být, že se v jeho průběhu budeme ještě schovávat za kamny, i když už duben jinak bývá měsícem docela teplým. Přináší s sebou, zvláště kolem Apríla, spoustu zlomyslností a žertíků, to když vás třeba někdo pošle shánět bubliny do vodováhy nebo mezery do žebříku, ale konec konců vždyť i to přináší vítané uvolnění a radost.

Duben je v pořadí čtvrtým měsícem, nazývaným snad podle toho, že i duby konečně začínají obrůstat listím (POZOR – neplést s osadou Dubné nedaleko Budějovic) a v zeleni první trávy už při troše štěstí můžeme zahlédnout první pampelišky. Je to tudíž nejvyšší čas naladit se na jarní rytmus, protože – co si budeme povídat – jakmile přiletí rackové, začneme toto roční období, co už volá na poplach, také pořádně cítit ve vzduchu. A nejsou to jen rackové. Sbor opeřenců se doplňuje o další hlasy, to podle toho jak se vracejí i ptáci z jihu. A jak by řekl Bajza: „Ptáci řvou a řvou!“ A zvláště pěkně po ránu už nás to tahá z teplých postelí.

A s dubnem přichází i velikonoce, nejdůležitější křesťanské svátky. Jaro se stále více hlásí o slovo. Sotva se zazelená tráva zahodíme šály a čepice a zhluboka se nadechneme vzduchu, který už tak zvláště, prskavě voní.

Na sv. Jiří se probouzejí ježci, hadi a samozřejmě štíři, skauti a trampové vyrážejí na Ivančinu, Černý ofce slaví svátek se pálí čarodějnice... je toho prostě hafo.

A také (a to hlavně) je duben a zase a každej tejden tam budem. přece vášeň na celý život, což ale těžko nemá obzor v očích. Takže kamarádi... vždyť duben přichází!

„do lesů pudem
Trampování je
chápe ten, kdo
vzhůru do jarní stopy,

AKCE ZIMÁK

horám. Asi instinkt divoké zvěře nám zavelel odbočit a cestou na skály nechat naše vůdce zabloudit někde v okolí Partyzánského kamene. Už tak prima náladu vylepšil Lapt'a,

k Lovecké chatě a přes pískovnu k rozvalinám hradu, v jejímž stínu naše putování končí. Hodor chtěl strašně moc na stezku, ale nakonec se obětoval a zůstal na tábořišti uvařit gulášek a udržovat rodinný krb. Následovala hodnotná kulturní vložka – řešení důležitých témat dne (nevýhody kolečkových bruslí, problémy s pindíkem, sněžené Úd'ovo lepidlo, hybná síla fantasy – Čolkynen...) a vše s vůní svařáku a lyžáření. Návrat do padesáti odstínů šedi civilizace s vírou, že ten Zimák nebyl poslední. **JIRČA**

Padesát odstínů bílé obléklo krajinu tak, jak to má v měsíci sněhu být. Akce „Zimák“ se jako zimní setkání kamarádů se v lesích mezi Ještěřicí a

Javořicí koná už od r. 2007. Po bujarém pátečním večírku vyrážíme na toulavku. Náčelník stopy nás vede cestou necestou na Kozí vrchy a dál k Řásenským

který nám rozdál obědové Horalky. S energií v žaludku a čím dál víc tuhnoucími nohama táhneme dál

52. ZIMNÍ LICHNICE

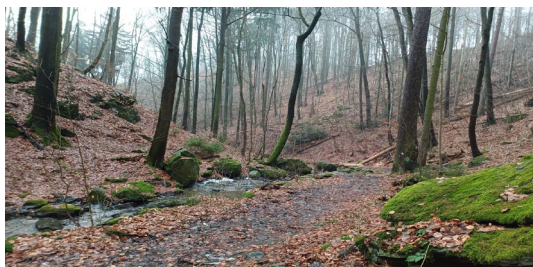
Lichnice

Na Lichnici cesta jako žádná ze sta,
vroubená je skálama.
Když jdu po ní v zimě, neuniknu rýmě,
hrozně cvakám zubama.
Na konci té cesty skalnaté stojí krčma jako hrad,
trempí se tam sešli, hladoví a sešlí,
začli sobě notovat.

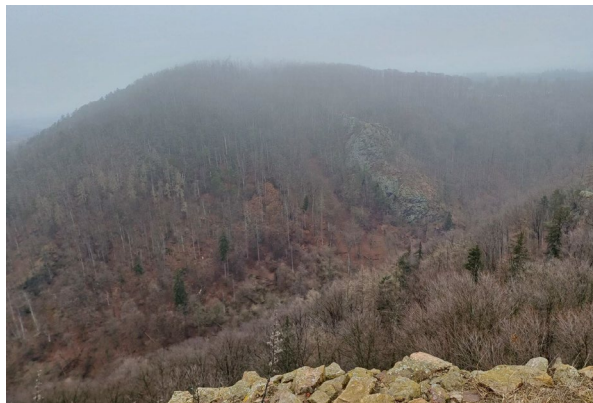
R.: Na hradě Lichnici, tam mívám zimnici,
kastelánka šla už dávno spát.
Ta měla ve zvyku podle svého budíku
do půlnoci s námi kalívat.
Od těch dob, co jsou tam trempové
nesmí z hradu pryč.
A tak zatím v Podhradí v Posilovně dovádí,
trempové jí zas sebrali klíč.

Jednoho dne z rána roznesla se zpráva,
táboření tam bude.
Nikdo neví dodnes, kdo to tenkrát prones,
ale už to ví všude.
Trempí chrápali tam pod celtou, zimou sotva žijící,
ráno rum už nebyl, hospodský se tlemil,
dostali jsme zimnici.

R.: Na hradě Lichnici, tam mívám zimnici...

**První víkend Měsíce hladu ...Za mlhou
hustou, že by se dala krájet a dost možná
ještě dál, stoupáme na vrchol Světlíce.**

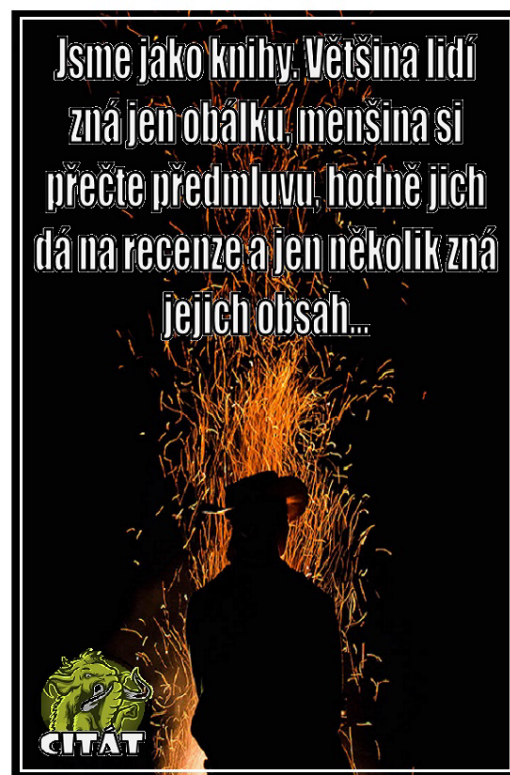
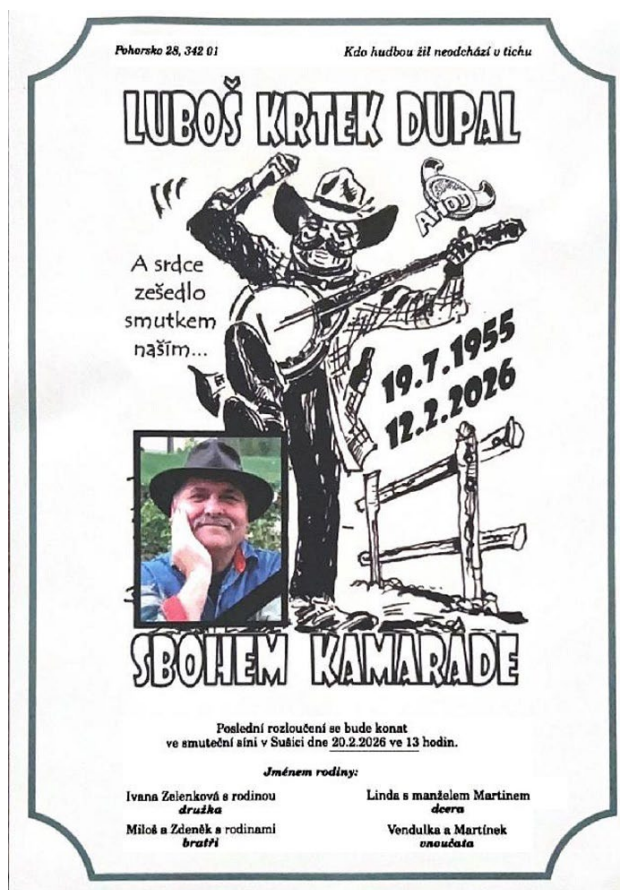
**Spousta kamarádů, program, tlachanda i
lyžaření i trocha toho zimního utrpení
pod celtou. Jen ten sníh letos na zimním**

**táboření chyběl. Ale co, je to přece
především o lidech a následujících
vzpomínkách. A to žádná vláha
nerozpustí. Bylo to fajn.**

JIRČA

MASKÁČE A KYTARA

Na vandr, čundr, tremp... jezdila řada lidí a mnozí to dělají dodnes. Za minulého režimu se mnohem víc improvizovalo a o špičkovém vybavení jste si jen mohli nechat zdát. Jedno ale zůstalo – pocit probuzení uprostřed lesa a krásné zážitky od táboráků. Lidé přitom mají pocit jako by byli víc sami sebou a mnohem svobodnější. Řekl bych, že v dobách totality to mělo ale větší rozměr než dnes. V podstatě existovaly dva druhy lidí – někdo trávil víkendy v hospodě a ti ostatní utíkali na nádraží. Trampování prostě bylo a je fenomén a není divu, že své příznivce má i dodnes.

Po založení Ztracenky a dalších průkopnických osad dostal tramping jasnější rámeček. Největší popularity ovšem dosáhl v časech normalizace, kdy byla atmosféra ve společnosti hodně stísněná. Není divu, že pak ti svobodnomyslnější utíkali do přírody, kde mohli být mezi svými. Vždyť stačilo zabalit si jen pár buřtů, půlku chleba, celtu a v maskáčích vyrazit ven.

Osad a tábořišť, kde vznikala řada zábav, přibývalo jako hub po dešti. Jenže jak generace stárá, mnozí zpohodlněli. Prosté kempy vyměnili za chatičky a nejrůznější boudy, kde měli větší pohodlí a komfort. Těm druhým pak byli chataři tak trochu pro smích. Těm pak kromě pošklebování nezbyvalo než vyměnit svá místa za ta víc skrytá hlouběji v lesích.

Dalo by se říci, že na tradici trampské písně plynule navázala československá country scéna a i když inspiraci stále čerpala ze scény americké, vliv místní kultury z nezmizel.

Třeba Zelenáči, Plavci, Michal Tučný a nesčíselně dalších mají své příznivce i dnes. A přitom se nejedná pouze o ty, kdo si chtějí se slzou v oku nostalgicky zavzpomínat.

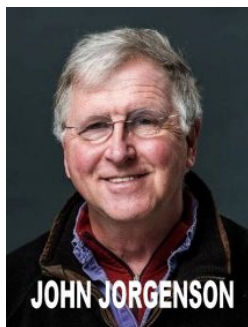
Potkat v lese skupiny mladších i starších trampů není dodnes nic zvláštního. V military oblečení možná vypadají poněkud hrozivě, ale v naprosté většině jsou to kamarádští lidé... i když snad poněkud zvláštní.

TĚCH PÁR MINUT...

Jistě tuhle písničku dobře znáte. A pokud ji máte fakt rádi, můžete si přijít tenhle legendární song Watt a Minute zazpívat přímo s jeho autorem Herbem Pedersenem. Stačí když si seženete vstupenky a přijdete 22.4. 2026 do Orea hotelu Pyramida, což není tak daleko od Pražského hradu. Z toho už si můžete odvodit, že zde bude koncertovat hvězdná bluegrassová skupina J2B2 – John Jorgenson Bluegrass Band.

Kromě již výše zmiňovaného Johna Jorgensona, kromě jiného bývalého člena kapely Elton Johna a držitele ceny Grammy, kterého jste mohli vidět i po boku Earlyho Scruggse a Brada Paisleyho v této hudební formaci vystoupí i Herb Pedersen, dříve hrající s The Dillards a rovněž hrající s Earlym Scruggsem, ale i Tomy Ricem, Davidem Grismanem, Krisem Kristoffersonem i Doly Parton. Dalším členem souboru je baskytarista Mark Fain, známý ze spolupráce s kapelou Kentucky Tunder a nahrávek s Alúanem Jacksonem a rovněž hvězdnou Dolly. Celou sestavu pak doplňuje multiinstrumentalista Patrick Sauber, kdysi koncertující s Peterem Rowanem a Laure Lewis.

Světovou premii zde bude mít banjo Čapek *Belagoria*, které si objednal a na nějž hraje snad nejlepší světový banjista Béla Fleck, držitel 18 cen Grammy. Nejenže ho uvidíte na jevišti, ale sami budete mít možnost si ho prohlédnout a vyzkoušet.

A protože dobrých zpráv není nikdy dost, je třeba také na místě sdělit, že v největším muzeu bluegrassu na světě, v Bluegrass Hall of Fame and Museum v Owensboro v Kentucky (státu modré trávy Billa Monroea) se stalo hlavním exponátem české banjo z dílny Rosti Čapka. Daroval ho sem Pavel Jelínek, který jej zakoupil v dražbě na Bluegrass Jamboree v r. 2022. Skvěle tak propaguje dílo zlatých českých ručiček.

https://www.youtube.com/watch?v=sn4wPeUT2mk&list=RDsn4wPeUT2mk&start_radio=1

ZIMA V JAMNÉM

Zimu v Jamném si můžete vybrat jakou chcete. Zatažený den, déšť i sněhovou vánici. A když k tomu kluci z T.O. Třímetrové vodopády nabídnou navíc setkání na kempu u jeskyně i

večerní zpíváním slezinu, máte zase jeden únorový víkend za sebou. A

musím říct, že vydařený....

BOJOVALI NEJEN CHLAPI

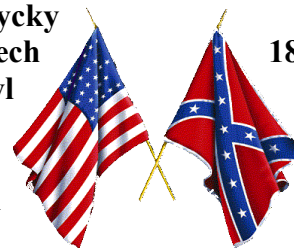
V každé válce, tedy i v té americké občanské, o vítězi vždycky rozhodovaly přesné informace. A proto i ve střetu, který v letech 65 zuřil ve značné části kontinentu tomu nebylo jinak. Než byl v únoru 1863 založen Úřad pro vojenské informace (první americká tajná služba) se do sběru informací zapojovalo mnoho dobrovolníků z řad obyčejných lidí. Na obou stranách dělali co mohli.

Pomyslná bitva tajných agentů se rozhořela zejména mezi hlavními městy Unie a Konfederace. Právě tam a odtud putovaly ty nejzásadnější informace. Velkou roli při jejich shromažďování hrály přirozeně jižanské dámy, které svou odvahou a důmyslem pomáhaly spolurozhodovat o osudech tisíců vojáků i celých bitev. Předávaly zprávy, pašovaly zbraně a do boje za věc jihu nasadily i své půvaby. Ony vlastně ženy v té době měly jakési postavení krásky v nesnázích. Očekávalo se od nich něco zcela odlišného, než by byla jejich jakékoliv účast ve válce.

Málokdo si to dokázal připustit, ale v následujících řádcích budete mít možnost

seznámit se právě s některými z nejznámějších jižanských špiunek. Jednou z nich byla Rose O'Nealová Greenhowová, okouzující vdova po doktorovi Greenhowovi. Po složitých životních peripetiích se usadila zpět ve Washingtonu, kde se brzy zařadila mezi místní smetánku. Na její pověstné večírky chodili politici i vysocí důstojníci a jejího potenciálu a názorům přibližujícím se jižanským rebelům si brzy všiml i guvernér Virginie John Lechtwer a naverbuje ji. A učinil dobře. Ona lehce dokáže z politiků dostat důležité informace, aniž by tito pojali jakékoliv podezření. Stala se hlavním trumfem

1861-

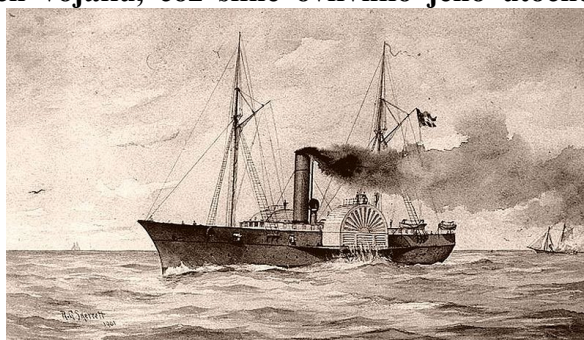

konfедераčních zpravodajců a přesnost jejích zpráv si pochvaluje i generál P.G.Z. Beauregard, kterému prý pomohly vyhrát bitvu u Bull Runu v létě 1861 – mimochodem – severané takový debakl nečekali. Mnozí se s piknikovými košíky jeli podívat na vítězství Unie a nestačili pak utíkat. Vlastně, nebýt jejího zásahu by dost možná severané zvítězili a nic by jim nebránilo v pochodu na Richmond. Kdo ví? Třeba by pak válka skončila dřív, než vůbec pořádně začala...

Oblíbenou metodou, kterou Rose používala, bylo třeba předávání zpráv pomocí morseovky za použití světla a žaluzií vedoucích na ulici nebo pohyby vějíře. Nakonec ji v srpnu 1861 zatkl Pinkerton se svou agenturou. Žádný proces proti ale nakonec nezačal, dokonce se jí podařilo nějaké zprávy, šikovně zašifrované do výšivek, propašovat z vězení ven pomocí vojáků, kteří ji měli hlídat. Jednou z nich bylo dokonce generálu McClellanovi mistrovské podsunutí nadsazeného počtu konfедераčních vojáků, což silně ovlivnilo jeho útočné plány a nakonec vedlo k jeho odvolání. Pinkerton pak z loajality odešel s ním...

Rose byla na jaře 1862 propuštěna a vyhoštěna do Richmondu, kde ji uvítali jako hrdinku. Díky svým schopnostem je pak vyslána na diplomatickou misi po Evropě, kde se setkala s královnou Viktorií i Napoleonem III. Dokonce vydala knihu. Mé bězení a první rok abolicionistické vlády. A pak se stala tragédie.

Při návratu do vlasti její loď, ve snaze prorazit blokádu, naraila na mělčinu a zastavila se. Jakožto důležitá osoba nehodlá Rose padnout do rukou nepřítele a snaží se zachránit. Nechá si tedy spustit záchranný člun, ale bohužel spadne do vody a utopí se. Zlato, které měla zašité ve spodním prádle jí nedalo nejmenší šanci...

O dalších SPY příště

VZPOMÍNKY MLUVÍCÍ ŘEKY

Fotografická dokumentace řeky Malše,

pořízená Františkem Holubem a ochránci přírody z Velešína, vznikala před zatopením

v letech 1972 – 1976, aby si i budoucí generace představily, jak vypadala Mluvící řeka a její krásné údolí v úseku od Caisova mlýna dolů k Římovu. Po napuštění zůstalo hluboko od hladinou asi 9 ostrovů, most, dvě lávky, stříbrné štoly, mlýny a jezy a bezpočet lidských osudů. Rovněž bylo třeba vykoupit a zrušit 12 usedlostí, 225 chat a 2 dětské tábory, vykácet 117 ha lesních pozemků a zatopit 52 ha zemědělské půdy.

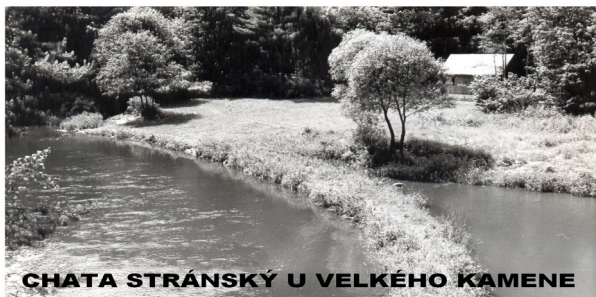
Už od 19. století se Malš díky atraktivitě svých scenérií stala jedním z prvních cílů jihočeské turistiky. Obdivovat krásu říčního údolí, hustě poseté balvany a skalami (třeba známý Kámen, či chcete-li Kamenná věž pod Velečínem – kde později ve 30 letech vznikla ozdravná dětská kolonie Jarošova Osada Šťastného mládí, jež sloužila až do 70. let před samotnou zátopou), romantiku krajiny s klidnými zákoutími i svěžestí proudící vody a na mírnějších svazích

byly poseté prastarými pěšinami, které propojovaly mlýny a samoty a po nichž se plavci vraceli proti proudu zpět domů. Vedla u i první turistická značka – červená (z Kamenného Újezdu přes Plav na Borovničák

lanovku. Dnes je dříve velmi navštěvované údolí nepřístupné a v ochranné vodárenské

políčka, luky a pastviny, to všechno sem táhlo uchvácené návštěvníky natolik, že sem začali jezdit pravidelně. Stráně tu

a do Nové Vsi a posléze, v r. 1912, z Budějovic do Římovu). Na některých místech jste se mohli na druhý břeh jen brodit, jinde jste museli použít lávku, či

zóně. Pod vodou spí i samota Moravec, postavená na místě původně zaniklého

osudných sedmdesátých let, kdy už se dokonce počítalo s obří hrází u Doudleb. Výrazně zahloubené údolí řeky nabízelo tolik vhodných míst pro budování přehrad, že to inženýrům

přehradu třeba na Louzek či do Doudleb. Mluvící řeka by ale ztratila kouzlo svých divokých údolí. Elektřina měla napájet i neuskutečněné tratě z Benešova n. Černou, přes Cetviny do Rybníka a z Trhových Svinů do

k Rychnovu n. Malší.

Pamětníci si jistě vzpomenou třeba na Caisum mlýn, stávající nedaleko dnešní T.O. Zlatá lebka na levém břehu pod Výhni. Byl klasický, na spodní vodu s dvojím složením a pilou. Dnes v místě najdete jen zbytky betonové propusti jezu. Stejně dopadl i Kozákův mlýn a most –rovněž jeden z objektů jehož základy nyní

mlýna i samota Benák, kde byla lávka až do napuštění přehrad.

Jako zásobárna vody se Malše hodila, v šedesátých letech byla dokonce vyhodnocena jako nejčistší tok v okrese. Projekt zůstal na stole od r. 1966 až do

vlastně nedá spát dodnes. Kdyby se uskutečnily všechny záměry, měli bychom dnes víc elektřiny, ovládali bychom průtok i povodňové stavy a jezdili se koupat na

Kaplice. Jako inspirace zřejmě působila lokálka z Rybníka na Lipno. Nescházelo mnoho. U Louzku už vryli sedm zkušebních sond. Hráz měla být přímo v místech dnešní T.O. Jižní řeka a zátoka vystoupat až

SAMOTY SICNER, VACLÍK, MATĚJKA

vzpomínat.

spočívají na dně. A to zde prosím byla elektrárna zásobující energií Velečín. A to už nemluvím o oblíbené plavecké hospodě Vincence Hrera v sousedství – po jejím zavření tu zůstal na čas alespoň kiosek, kam při svých návštěvách v okolí rád zacházel i Waldemar Matuška. Ostatně podobné byly i osudy Pflegrova mlýna...

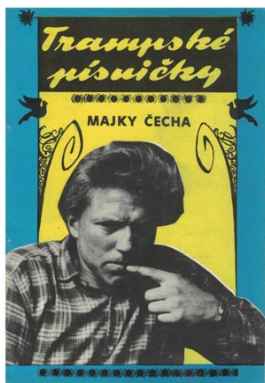
Vzdutí pak zastavilo prorizebý tok Malše v délce asi 12 km a my můžeme jen

MUŽ MNOHA TVÁŘÍ

Miloš Majka Čech patří do galerie trampských veteránů nejen svou příslušností k tomuto zelenému odkazu volnosti, ale i celým svým životem, který rozhodně nebyl jednoduchý.

Narodil se r. 1929 v Bechyni, s níž byla jeho existence spjata až do r. 1970, ale ani po přestěhování do blízkého Týna n. Vltavou na své rodné městečko nezapomněl. Už od mládí stál o co nejširší pocit svobody bez zbytečných politických tlaků a komplikací, který v dané době našel v povolání dřevorubce. Ostatně práce pod širým nebem mu nebyla cizí – když mu v deseti letech zemřela maminka a její starosti převzala starší sestra, musel pomáhat u tety na statku na Kolínsku a tenhle jednoduchý styl života si zamiloval.

Jeho oblíbenou základnou pro kontakty s lidmi, zejména mladými lidmi, byla bechyňská plovárna, kde působil více než deset let jako plavčík. Tady se také seznámil s řadou pozdějších osobností hudebního, hereckého, výtvarného i trampského světa, jako byl např. Karel Kryl, Viktor Sodoma, Jan Kačer, Karel Příhoda, Miki Ryvola a vlastně i tehdejší sestava čerstvě založeného Zlatého klíče, jejímž čestným členem se tento bechyňský Tarzan

s hřívou plavých vlasů přepásaných čelenkou v šedesátých letech stal. S jejími členy udržoval prakticky kontakt, i když stále sporadičtěji, až do své smrti.

K jeho jménu se kromě označení tramp váže i celá řada dalších přívlastků – jako třeba básník, hudebník, skladatel, výtvarník, historik... Už tehdy na bechyňské plovárně pořádal nezapomenutelné večery s kytarou, na niž nejednoho z mladých adeptů učil hrát, s písničkami, které skládal, či výstavy obrázků vlastních i svých četných přátel. Rád také vyrážel do přírody v okolí Bechyně, k jeho oblíbeným místům patřila např. Žitova (později nazývaná Židova) strouha s trampskými kempy, ale i jeho dřevěná chatička uprostřed lesů, kde nacházel svůj vytoužený klid.

Majka Čech skládal písničky nejen ke kytarě, které vyšly i jako tištěný zpěvník i jako nahrávka, dokonce spolupracoval i s Československým rozhlasem, ale v pozdějším věku se zaměřil na náročné skladby obvykle s hlubokým filosofickým podtextem a také na obsáhlejší hudební projekty mezinárodního záměru se závažnými tématy. K jeho osobě neodmyslitelně patřily dřevěné flétničky, které vyráběl v různých tóninách a s kterými pak vystupoval po školách, pro něž dělal speciální tematické pořady. Mimo jiné připravoval i zajímavé výstavy obrázků s návazným zpívaným doprovodem. Stranou jeho aktivního zájmu nezůstal ani film a video, jejichž prostřednictvím se vracel do minulosti, ale zachycoval jimi i dění a postřehy aktuální. Výtvarnými artefakty bylo vyzdobeno i jeho vltavotýnské obydlí, sdílené s vlídnou a tolerantní manželkou Jiřinou, která mimo jiné překládala jeho písničky a vyprávění do němčiny a francouzštiny, takže se s nimi mohl prezentovat i v Rakousku a Francii. Zde, na schodišti a v chodbě, pořádal rovněž menší setkání s výtvarným, literárním nebo hudebním programem. Později pak

připravoval i komponované pořady pro vltavotýnský klub seniorů.

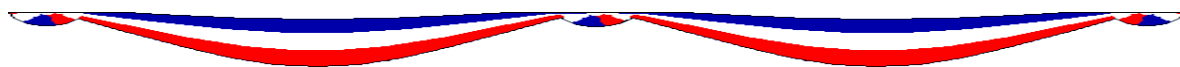
Samozřejmě v jeho seznamu zájmů nechyběla ani četba a knihy a na svém kontě měl i několik vydaných zajímavých knižních titulů jako Chansons, Lužnické pohádky, výběr textů Semínka, bez zajímavosti nebyla ani jeho knížka v ručně dělaných dřevěných deskách s názvem

Důvěrná sdělení. Na čestné místo jeho oblíbených koníčků patřila také voroplavba, její historie a propagace ať už při různých větších společenských akcích na náměstí nebo v muzejních prostorách. Miloval diskuse, získávání nových neotřelých poznatků a tříbení názorů a proto vyhradil na rodinném rekreačním mlýně Cikar jednu místnost pro plánovaný diskusní klub.

Dlouhé roky jsem byla přesvědčená, že jeho přezdívka Majka vznikla z anglického Mike – Majk nebo podobně, ale teprve v devadesátých letech mi vysvětlil, že souvisí s dětskou říkankou z Alšova Špalíčku. Nejednou jsme spolu mluvili o jeho plánech a záměrech, které nebyly zdaleka tak skromné, ale vždycky byly určené pro lidi – pro děti, vnímavé mládí i roky zkušenostmi poučené vrstevníky a to byla největší Majova deviza.

Zemřel v nedožitých 87 letech.

HANKA HOSNEDLOVÁ

TVARGLE JSOU ŠPICA !

Ve dnech 21. – 22.2. se na tábořišti Blesku na Úterském potoce konala již 5. Tvarůžkyáda, velká soutěž ve výrově a požírání nejen syrečků, ale i jiných různých aromatických sýrů jakož

i dalších zavánějících pokrmů z nich. Vše bylo velmi lahodné a

co je nejdůležitější – všichni

přežili...

+++++

+++++

TRAMPOVÉ V MUZEU

Trampské muzeum, zaštitěné Národním muzeem, se otevíralo pro trampskou veřejnost nejen tematickými výstavami, ale i připravovanými hudebními setkáními pro širší návštěvnickou společnost. Po delší pauze se tak stalo i letos v únoru, kdy členové spolku Naše muzeum, jak byly trampské muzejní aktivity nazvány, pozvali jako obvykle do letohrádku Kinských, kde připravili příjemný hudební večer, věnovaný vzpomínce na Prcka (Miroslava Navrátila), který stál u zrodu trampských sbírek a myšlenku trampského muzea všestranně podporoval. Ve vestibulu pak běžel na televizní obrazovce obrazový šot věnovaný právě jeho osobě. V krátkém vystoupení kamarád Přebíral (jinak regulérní pracovník muzea Jan Pohůnek) nastínil nejbližší aktivity a možnosti muzea v tomto směru. Mimo jiné vyjmenoval také dosavadní kulturní zařízení, v nichž jsou aktuálně umístěny menší trampské expozice.

Sál v přízemí se průběžně plnil a naprosto jednoznačně převládaly bílé hlavy, mladší generace byla zastoupena opravdu minimálně. Je to ale samozřejmé, protože zejména ti, kteří už mají něco odtrampováno, se rádi setkávají se svými vrstevníky a připomenou si tak staré časy, společně prožité chvíle a oblíbené písničky. Večerní program zahájila v podstatě dvougenerační kapela Podobni zvěři, která dovede navodit vstřícnou

atmosféru ke vzpomínkám. Po přestávce, v níž se přítomní mohli občerstvit tradičním chlebem se sádlem a škvarky, vystoupili Hoboes Revival Alva, v jejichž podání zazněly mnohé Ryvolovky. Posledním účinkujícím bylo vystoupení se zvláštním názvem Pozvolná smrt, jejichž písničky, zejména ty staré trampské, rovněž dokázaly přítomné publikum spolehlivě oslovit.

Bohužel jsem nemohla absolvovat celou tuto hudební nabídku, jelikož jsem spěchala na vlak, ale i tak bylo pro mne víc než příjemné setkání s řadou známých kamarádů. A dodatečně, ač neúmyslně, jsem se přesvědčila o obětavosti kamarádů, protože jsem v sále zapomněla mobil se spoustou čísel a údajů, který jsem celou cestu ve vlaku oplakávala. Tím spíš, že jsem nevěděla, kde vlastně ten můj telefon skončil. A doma jsem se hned přes internet chtěla dobrat skutečnosti. Ale to už na mne čekaly e-maily se

zprávou, že mého telefonu se ujal kamarád Bobr, který mi hned druhý den obratem postrádaný dorozumivací prostředek spěšně poslal. Takže díky jeho vstřícnosti a pochopení jsem už další den byla opět v „plné polní.“

Hanka Hosnedlová

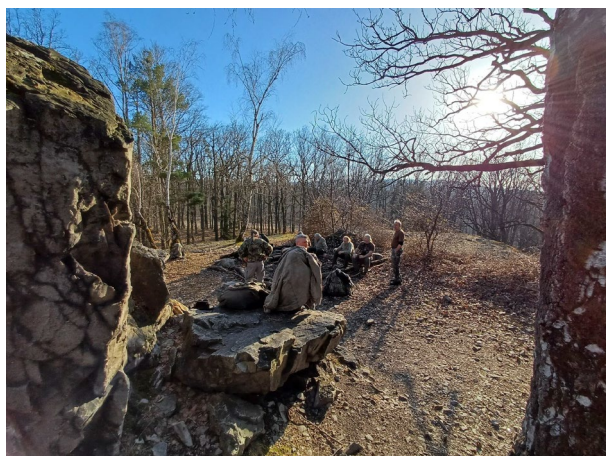

PŘEDJARNÍ BRDY

(jiné z Dřevnice), roklí Kejně na vrchol Babky. Po 480m vysokém převýšení se válíme a tlačíme nad El Pasem. Zasloužená

S koncem února přichází tradiční „Brdění.“ Ale stezka je to spíše už předjarní. Nejdříve nás vede z Řevnice

závlaha pak probíhá v legendární trampovně U zrzavého paviána. Celá naše výprava čítá 14 trampířů z Jihlavska a

Humpolecka a 1 psa...

Ráno na Halounském potoce jsou Brdy vzorně mlhavé. Stoupáme na Klondyke a marně hledáme studánky a staré tramské fleky. Trajdání po hřebenech končíme obědem na Soudném. Konečně trasa klesá a na chvíli jdeme spočnout k

Čunčí hubě. Se soumrakem hledáme flek u Dlouhé louky. Václav dal do placu velkou pánev a ostatní nasypali co našli. Po voňavé večeři jsme se poveselili u

čoudřáku a unaveni se rozptýlili pod hvězdnou oblohu. Den třetí – slunko zapomnělo vstát z oblačného pelechu.

Měníme trasu přes Kvíčalku, Pony Expresní stanici ve Stříbrné Lhotě a končíme závěrečnou „tiskovkou“ v cukrárně v Mníšku pod Brdy. Další krásné (ale náročné) brdské toulání je u konce. Ahoj, *JIRČA*

ŽENSKÉ A TRAMPING

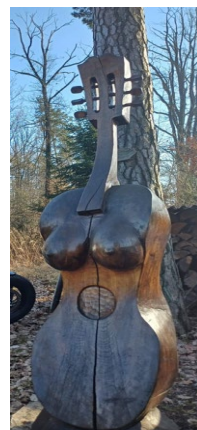
Jak určitě zjišťujete z denního živ, feminizace u nás pokročila doslova milovými kroky a někdy dokonce až přes hranu. Tedy tak, že místo toho aby ženám prospěla v kladném smyslu, spíše jim ubližuje a přetěžuje. Ale to už je věc jiná... Nicméně v lidech – tím myslím tedy vesměs chlapy – je často i nadále zakořeněné ono tradiční a stále omílané rčení o „slabším pohlaví.“

Vzpomínám si třeba na odsuzující poznámky našich sousedů v době mé teenagerovské etapy, kdy jsem začala jezdit na tramping. Hlavní argument (a to kupodivu zejména kritiků rodu ženského) bylo to, že jsem prostě holka! Jako by to byl nezpochybnitelný a samozřejmý handicap. Také profesorka na gymnáziu, která mi vcelku fandila díky mým literárním ambicím, mi kvůli trampingu mateřsky domlouvala slovy: „To se pro děvče vůbec nehodí, měla by sis najít hodného chlapce, zajít si do kavárny nebo zatancovat... Vždyť takhle úplně ztratíš dobrou pověst...“ Naštěstí jsem ji neztratila a ani to trampování jsem nevzdala. Ale

kritice jsem se nevyhnula ani tehdy, když jsme se synky vyraželi na vandry nebo letní stanování, občas i bez muže, když měl prostě něco naléhavého: „Aspoň ta ženská by měla mít rozum...“ A ještě o něco později mi říkali bývalí spolužáci a spolužačky nebo jiní vrstevníci: „Tebe to bláznovství ještě nepřešlo?“ Jak vidno, nepřešlo. Možná si vzpomenete na historku, kterou jsem kdysi publikovala v Pucejři, kdy se mě na kempíku u ohníčku jeden z tamějších mladých trampíků zeptal, jestli tam budu spát a jeho ještě mladší partnerka odpověděla za mne: „Blázníš? V tomhle věku?“ – a to mi bylo okolo padesátky. Chlapům by se tohle prostě nestalo I když možná mnozí by u toho ohně skutečně nespali. A doba nástupu do důchodu přivolala další vlnu dobře míněných rad z okolí: „Doufám, že teď už lehneš pod hadr a budeš u televize štrikovat ponožky...“ Nějak se mi do těch ponožek nechtělo, a tak stále o víkendech oblékám zelenou bundu a hážu bágl na záda.

Korunu tomu ale nasadil jeden lékař, na kterého jsem se v poslední době pravidelně obracela se zdravotními problémy, ohledně problému se zády a kyčlemi a který znal i mou tramskou příslušnost: „Paní redaktorko, že se vám chce v tomhle věku válet po zemi někde v lese...“ A víte pane doktore, že chce? I když to někdy setsakramentsky bolí, stojí to zato....

Myslíte, že tohle všechno si vyslechne chlap, který si svého koníčka s navlečeným khaki sedlem sedlá možná ještě daleko intenzivněji? Já jsem skoro přesvědčená, že nikoliv...

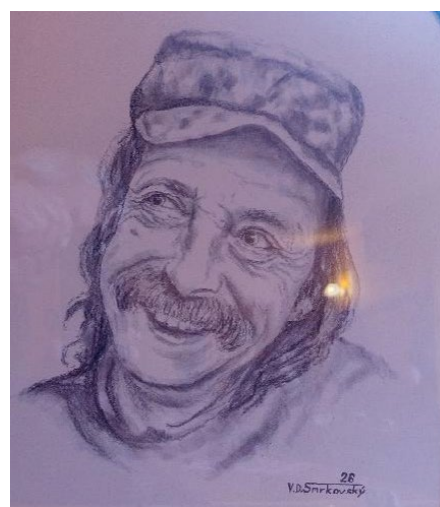

Hanka Hosnedlová

VANDR NA CHOSPÍL

Hned na začátku Měsíce vran jsme podnikli vandr na kemp CHOSPÍL a potom

jsme poseděli a dobře se pobavili na oslavě narozenin v saloonu U

**pak čekal vešlap na zřícenině
hradu Rýzmberk, na místo dříve
trampy nazývané Nevada.**

+++++

SEFF

**Hadamů, kde jsme rovněž
vzpomněli na nedávno zemřelého
kamaráda Kokošku. Další den nás**

+++++

+++++

**ČERNÍ HŘEBCI UŽ ZAPLAVILI DVŮR
A RŽÁNÍ TMY SE VPÍJÍ DO TICHA,
KYTARA TÓNY VYŠÍVÁ DO REJE MŮR
BLÁZNIVÁ CHVÍLE DRINKY NAMÍCHÁ.**

**ZÁVIDÍM PRSTŮM NA STRUNÁCH
ÚŽASNÝ TANEC V MOLL I V DUR,
SMÍCH I VZLYK, LEHKOST I STRACH,
ZBLOUDILÝCH HVĚZD VYSLANÝ
TRUBADŮR**

**V PLÁSTECH PÍSNÍ ČEKÁNÍM UZRÁVÁ
NAPLNĚNÁ CHUŤ NESPLNĚNÝCH
PŘÁNÍ
A MELODIE NĚŽNÁ, PRCHAVÁ
DUŠI BOLAVOU SKOLÉBÁ K POUSMÁNÍ**

**Marcele a Ivetě ke křtu nového CD
1. prosince 2018**

DUO TORNÁDO VE TŘECH OSIŘELO
Dne 17.2. 2026 nás ve věku 77 let po dlouhé
nemoci opustila velká, skutečně velká
kamarádka, muzikantka a zpěvačka

MARCELA PLŠKOVÁ

Je mi to moc líto. Byly s Tornádem skutečně skvělá dvojka. A ty vaše hlasy, no nádhera. Vzpomínám na mnoho nádherných společných zážitků u trampských ohňů, na festivalových pódíích, ale třeba i jen tak na setkání v hospůdkách. Vždycky byl zážitek si vás poslechnout, protože ta vaše dvojka byla tak nedostupná a rozdávala tolik energie....

Tohle je pro mne velmi smutná zpráva – Duo Tornádo ve třech osiřelo... Je to šílená ztráta nejen pro celou trampskou scénu, ale kromě rodiny samozřejmě i pro Ivetu. Je mi to hrozně líto a tak alespoň držím palce ať ten čas brzy utlumí náš společný žal. Bolest možná časem poleví, ale zapomenout se nedá... a ani nechce. Marcelínu budeme mít pořád v uších, paměti i srdcích. Zvládneme to a ty, Iveto, o to víc zpívej dál. A spolu s námi přej ty holce suchou stezku pod širým nebem, mezi muzikanty a zpěváky, kteří s ní budou hrát a zpívat tam nahore.... **VŠUDE, KAM SE PODÍVÁM, TAM SLYŠÍM JEJÍ BLUES**

**KAŽDÉ MĚSTO JINOU PÍSNÍ ZNÍ,
NA KAŽDÝM TOM NÁMĚSTÍ SNAD ZE MĚ TŮSTAL KUS
VZPOMÍNÁM SI NA KAŽDÝ Z TĚCH DNÍ,
VZPOMÍNÁM NA CHVÍLE, KDY BYL JSEM S NÍ....**

TRAMPY POJÍ KAMARÁDSTVÍ, LESY, ŘEKY, MUZIKA,
NÁS OPUSTILA KAMARÁDKA, TĚLEM I HLASEM, VELIKÁ.
NĚKDO SVOJE SLZY “ZAMKNE“, JINÝ JE ZAS POLYKÁ,
VZPOMEŇTE SI KAMARÁDI, NÁS, CO SE TO DOTÝKÁ.
KDYŽ MĚLA KYTARU, PANÁKA A NÁLADU,
ŠLI NA HANBU SKŘIVÁNCI I SLAVÍCI Z MADRIDU.
TORNÁDO JE SÍLA VĚTRU A TAKY TRAMPSKÁ DVOJKA
KDYŽ TO HOLKY „ROZJELY“ I V LESE ZMLKLA SOJKA.
JAK V DUETU ZAZPÍVALA S KAMARÁDKOU IVETOU
DO UŠÍ TO BYL VŽDY PŘÍVAL, JAKO S VODOU STOLETOU.

PŘÍSTAVNÍ ULÍČKA, OZVĚNY KROKŮ, PŮLNOC MÁ TAJEMNOU ZÁŘ,
MY, MARCELO, MÁME V SRDCI TVOJI MILOU TVÁŘ,
KE KTERÉ VŽDY PATŘIL ÚSMĚV I ĎÁBELSKÝ HLAS...
TEN, CO DOKÁZAL POTĚŠIT KAŽDÉHO Z NÁS
NEŽ ODNESL TĚ OSUD ŽITÍ PŘES POZEMSKÝ SRÁZ.
TY ANDĚLY TEĎ BUDEŠ UČIT SVOU OBLÍBENOU PÍSEŇ,
CO LÉČILA JAK JEDNA Z MNOHÝCH NAŠI SVĚTSKOU TÍSEŇ.
TĚCH PÁR VERŠŮ DONESE SE MOŽNÁ K TOBĚ DO NEBE...
S ÚCTOU ZBYLÍ KAMARÁDI. VZPOMÍNÁME NA TEBE!

(Marcele na dlouhou cestu – Nafták)

ROZLOUČENÍ S MARCELOU

První březnové pondělí se stalo dnem, kdy se na Olšanské hřbitovy v Praze přišlo rozloučit neuvěřitelné množství trampských kamarádů a muzikantů s MARCELOU PLŠKOVOU, jedinečnou zpěvačkou, kytaristkou, trampkou, ale především skvělou kamarádkou. Asi nemusím ani připomínat, že mezi účastníky pohřbu naprosto převládaly starší ročníky, a to nejen z Prahy a okolí, ale například i z Pardubic, Chebu,

Plzně, Karlových Varů, Českých Budějovic... Po obřadu pozvaly Marceliny dcery s rodinami přítomné na kar do blízké restaurace, která byla celá rezervovaná právě pro tento účel. Mnozí z kamarádů a kamarádek tam přišli i s kytarami, aby se s Marcelínou rozloučili také písničkou.

Promítaná série fotografií v obřadní síni nám připomněla krásnou Marcelu z jejích dívčích dob, při prvních krocích s kytarou a pódiovým vystupováním, ale i z let, kdy společně

s Ivetou Eliášovou tvořily nezapomenutelné Duo Tornádo, nezřídka doprovázené Čombeho kontrabasem. Slova na rozloučenou se ujal kamarád Vrabec – Jirka Hanzal a také hudební doprovod obřadu byl volený nesmírně citlivě z Marceliných nahrávek, takže jsme se s ní vlastně loučili i jejím hlasem.

Marcela byla a zůstává v naší paměti jako nevšední osobnost, přímá, poctivá a férová. Její hudební dráha se prolínala s trampskou linkou, takže není divu, že její repertoár byl z velké části naplněn tímto žánrem. Na podání hraných písniček vždycky svědomitě a tvrdě pracovala, a to v součinnosti s Ivetou, aby výsledek byl co nejlepší a navíc i jistým způsobem odpovídající jejímu vnitřnímu pojetí. Mnozí její přátelé přiznávají, že když začala zpívat své oblíbené evergreeny, člověku běhal doslova mráz po zádech.

Marcela byla dynamická a skutečně neřízená střela, uměla rozparádit lidi u trampských ohňů, stejně jako pódium v kulturních podnicích. Měl vtip a její hlas byl jedinečný, nenapodobitelný, což si můžeme dnes ověřit na nahrávkách Duo Tornádo, které Marcelina rodina rozdávala jako památku po pohřbu.

Tahle „ženská s ďáblem v těle“, jak ráda zpívala, měla velké a široké srdce s místekem pro každého, kdo si to zasloužil. Ale měla bohužel i velké zdravotní trápení, které snášela opravdu statečně a trpělivě. Měla však i to štěstí, že se potkaly s Ivetou z jižních Čech a vytvořily tak vyjímečnou dvojku, nejen po hudební stránce, ale i jako blízké kamarádky, skoro se mi chce říci – jako malá hudební rodina.

Nezapomenutelné byly i Marceliny sleziny u ní na chalupě, nazvané pak Kulbig, jako vzpomínka nekamarády Kuldu a Bigina, kteří odešli příliš brzy. Celé roky se ve Vísce na Nepomucku scházeli muzikanti a trampští přátelé z celé republiky a byly to nezapomenutelné víkendy. Také párkrát přijela Marcela s Ivetou na naše pozvání na Kytarobraní do Boršova, kde to dokázaly opravdu rozsvítit...

Když se o Marcelině odchodu dozvěděla kamarádka Pelda z Austrálie, napsala mi: Už ti nikdy nezahraje tvůj Tennessee Walz... ten mi totiž vždycky věnovala v bloku svých písniček, protože věděla, že je to moje zamilovaná skladba. A já jsem si v tu chvíli zároveň uvědomila, že už jí nikdy nepřivezu svou novou báseň, které jsem psala speciálně pro ni a ona si je schovávala ve velkých deskách se seznamem písniček.

Pokud můžu mluvit za sebe, měla jsem Marcelu opravdu ráda, dokázaly jsme spolu diskutovat celé hodiny, snažila jsem ses ní komunikovat i v době, kdy ji onemocnění více méně izolovalo od dění. Ale pořád byla svým způsobem a vzpomínkami mezi námi.

Nikdy nezapomenu na tu její živelnost, nespoutanost, ale i vřelost a empatii, a také na její hlas, který pronikal každému do srdce....

Hanka Hosnedlová

Zeměpisný název	Trampský (místní) název
Belá	Hřmíčí řeka
Berounka	Stará řeka
Bílina	Červená řeka
Bílý Potok	Wajtec, White, Wajtec
Blanice (Šumava)	Vosí řeka
Blata	Hanácká Amazonka
Brtnice	Stříbrný potok
Černá	Švarcava, Švarcka
Divoká Orlice	Dravá řeka, Orlí řeka
Doubrava	Doubravka, Kamenná řeka
Dunaj	Veľká rieka
Chrudimka	Stříbrná řeka, Ohebka
Chvojnice	Chvojárna
Jihlava	Stříbrná řeka, Jihlavka
Jizera	Hučící řeka
Kamenice	Studená řeka
Klejnarka	Medvědí potok
Kocába	Hadí řeka
Křešický potok	Malá Hadí řeka
Labe	Bílá řeka, Orinoko, Široká řeka
Loděnice	Kačák
Malše	Mluvící řeka, Jižní řeka
Martinský potok	Bonanza
Mže	Černá řeka, Silver Creek
Nisa (Černá)	Black River
Nisa (Lužická)	Najska, Barevná řeka, Rio Fekálio
Ohře	Agara, Oharka
Oslava	Oslavka
Otava	Perlová řeka
Ploučnice	Krokodýlí řeka, Svítící řeka, Ploužnice
Rokytná	Rokytká
Sázava	Zlatá řeka
Střela	Stříbrná řeka
Svratka	Švarcava
Úterský potok	Úterák
Vltava	Velká řeka
Želivka	Naše řeka, Bobří řeka

POOSMÉ V KLECI

Konec února už tradičně patří zimnímu vzpomínkovému ohni, který pořádá kamarádka Hanka na svém pozemku v Kleci. Tentokrát vyšel termín skutečně na poslední únorový den a zbývá dodat, že tato trampská a muzikantská akce se konala v uváděném prostředí již poosmé.

Oproti loňskému setkání, kdy se dostavil poměrně malý počet lidíček a málo muzikantů, letos hospoda v Kleci, kde se odehrávalo odpolední matiné, doslova praskala ve švech. Mezi zhruba třemi desítkami účastníků zimního setkání byla více než čtvrtina nových tváří, a to nejen z českých luhů a hájů, ale i z Německa a Švýcarska. Pro posezení u ohně se vyvedlo počasí, stejně jako večerní táborák a poté i

posezení s písničkou, jemuž předcházelo špičkové gulášové hodování. Bylo báječné poslechnout si písničky v podání obvyklých účastníků, ale i netradiční repertoár dalších přítomných, včetně osvěžujícího doprovodu foukací harmoniky. Jako obvykle naprostou většinu přítomných tvořily starší ročníky, výjimku tvořil pouze mladý hudebník s harmonikou a dcera slovenské kamarádky ze Švýcar.

Co říci nakonec? Bylo to jako obvykle prima a už teď se těšíme na další setkání v tomto příjemném prostředí a jak doufám, nejméně se stejnou účastí, jako vykázal letošní ročník.

H.H.

KDYŽ JDE BLIZZARD S VICHŘICÍ...

VĚŘTE, ŽE TO NEBYL HEZKÝ POHLED. JE TO ŠKODA, ALE KROMĚ TO, ŽE PADL TOTEM A VLAJKOVÝ STOŽÁR, MODLO BÝT JEŠTĚ MNOHEM HŮŘ. PAVLUŠÁKU, TY SE V TOM DŮCHODU FAKT NEMUSÍŠ NUDIT...

... NEMUSÍ SE VŽDY JEDNAT JEN O ROMANTICKOU PÍSEŇ. ŘÁDÍCÍ ŽIVEL

UDEŘIL I NA KONDORÁCKÝ KEMP A

ODPOSLECHNUTO...

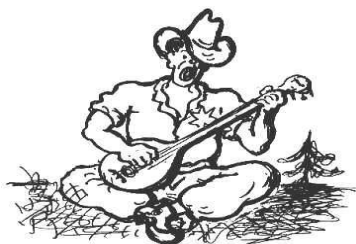
Mnozí si jistě dokážou vybavit dobu, kdy se trampské a příbuzné písničky předávaly pouze ústní formou, odposloucháváním... Ať už třeba ve vlaku, v hospůdce či u ohně. V průběhu času se sice objevovaly tištěné zpěvníky a ještě o něco později magnetofonové kotouče, ale tahle prapůvodní, jednodušší forma, ve většině přetrvávala. A tak není divu, že se některá slova nebo věty leckdy překroutily, někdy bez zvláštního významového dopadu, jindy docela k zasmání...

Vzpomínám si třeba na písničku, která se hraje zejména při smutečkách: *Do osady přišla dívka, kterou jiní mají pod názvem Povstaňte kamarádi, přestaňte jásat a hrát...* V refrénu jsou pak slova *nikdy již nepřijde hoch ten...* V ručně psaném zpěvníku jednoho kamaráda jsem tato slova našla jako formulaci: *nepřijde hochten...* Neoddolala jsem a zeptala se, kdo že je jako ten hochten a bylo mi řečeno, že něco jako horal, prostě člověk žijící ve vysokých horách. Obdobně v tklivé písničce *Vůně červencových trav*, se v poslední řádce refrénu zpívá: *... proč nejsme jako ti ptáci?* Když jsme kdysi u ohně s dojetím písničku dozpívali, obrátila se asi desetiletá holčička na kamarádka, která seděla vedle mne: „A babi, co je to ten tipták?“

Malá kosmetická vada se v některých ručně psaných zpěvnících s odposlouchanými texty vloudila i do písničky *Zelené pláně*, kde je kromě jiného text: *...čpí tam pot koní...* ovšem v přeposlechnuté verzi se tam najednou objevuje, že tam čpí podkoní. No, možné to je. Pověstné jsou i *„boláky ve vlasech“*... namísto bodláků ve vlasech v romantickém textu Mikiho Ryvolý.

A když už jsme u Mikiho, dovolím si použít jednu jeho historku, týkající se také písniček, tentokrát z jeho tvorby. Už nevím přesně kde, asi ve vlaku, se setkal s partou trampů, kteří hráli jeho už zaběhlé písničky a bohužel sem tam nějaký ten text byl překroucený. Miki už to nevydržel a dovolil si ty kluky opravit (bylo to při Bedně vod whisky – pozn. red.), načež ho hlavní kytarista s nadhledem usadil: „My to zpíváme správně, já to mám přímo od Mikiho Ryvolý, strejdo...“ Tak nevím, je to k zasmání nebo k naštvání...?

Hanka

*A JÁ, ŠEJTROČEK, REDAKČNÍ ŠOTEK JIŽANA,
SI DOVOLUJI PODOTKNOUT, ŽE TO JEŠTĚ NENÍ
NIC PROTI TOMU, KDYŽ SE PUSTÍM DO DÍLA JÁ!*

Každý občas potřebujeme
mít někoho nablízku.
Ne aby za nás něco řešil
nebo opravoval.
Ale aby tu prostě byl.
Abychom v tom nezůstávali sami.

DOSTÁLLOVI LETNÍ LIDÉ

Jednou z nejzajímavějších pro tramskou veřejnost nejpřitažlivějších byla únorová výstava v městské knihovně Jezerka v Praze. Prezentovaná expozice nesla název LETNÍ LIDÉ a autorem vystavovaných fotografií bal František Dostál in memoriam (1938-2022), mezinárodně oceňovaný pražský fotograf. O vznik této výstavy se zasloužila Františkova dlouholetá obětavá přítelkyně Alena Vykulilová.

Asi vám název výstavní expozice není úplně neznámý, protože František podobnou výstavu pořádal již za svého života, rovněž v Praze, kde měla o něco později ještě reprízu, a Alena pak její větší část přenesla v loňském roce v létě do muzea v Jílovém, kde byla součástí většího tramského projektu. Úsměvné černobílé snímky od konce 60. do 90. let pocházejí z břehů Sázavy, zejména pod hradem Zlenice, se zaměřením právě na trampy a chataře. Každý z vystavených snímků má svůj specifický náboj, postřeh nebo nedovyprávěný příběh. Při jedné z výstav byla pokřtěná stejnojmenná kniha Letní lidé, která se díky zájmu veřejnosti dočkala dotisku a i nyní bývá k dostání při dalších výstavních akcích pod tímto názvem.

Při poslední výstavě v únoru bylo v jejím rámci promítáno přes dvě stovky dalších snímků z Františkovy tvorby, kterou vždy bez zaváhání a s laskavou samozřejmostí poskytoval tramským časopisům či autorům. Pokud jste nestihli výstavu, můžete si pořídit tuto jedinečnou knihu a navíc i letošní fotokalendář přes Alenu Vykulilovou.

Hanka H.

JMÉNA PRO TROLEJBUSY

Možná se vám bude zdát, že tenhle článek do tramského tisku úplně nepatří, ale třeba vás zaujme i navzdory tomu.

Jedenadvacet nových trolejbusů v Českých Budějovicích, nasazených do provozu koncem loňského roku, bylo pojmenováno po známých osobnostech z tohoto města. O výběru jmen rozhodla veřejná anketa, která nominovala do konečného výběru celkem devět desítek jmen, ze kterých byla vybrána ta, s nimiž se můžete denně setkávat na pravidelných linkách.

Vedle vyhlášeného lékaře a porodníka Miloše Velemínského, se zde objevuje

třeba kartářka Jolanda, zpěvák Petr Muk, vojenský pilot RAF Jiří Maňák, nadšený cyklista Josef Cepák, vyhlášený šprýmař a řidič trolejbusu Adolf Kaberna, řezník Václav Masopust, který zde zavedl prodej tzv. Pikadorů (párků v rohlíku) nebo Emanuel Fritsch, po němž je pojmenována stezka podél Vltavy z Boršova až na Dívčí Kámen.

S trampingem má souvislost snad jen karikaturista a ilustrátor, který patřil k jedné starší tramské partě a ne jeden z mnoha kreslených vtipů je zaměřený právě na tramské téma. Druhým pak, i když nepřímo, Emanuel

TROLEJBUSY VELKÝCH BUDĚJČÁKŮ

Fritsch, jehož jméno nese i jedna z objevených planetek a vlastně i výše zmíněná turistická stezka podél Vltavy. Byl podepsán nejen pod jejím projektem, ale i pod její stavbou, na kterou věnoval 30 000,- Kč, což byla za první republiky nemalá částka. Některé části stezky totiž musely být vylámany do skály. V nedávné době byla stezka upravena, aby byla bezpečnější. Ani už si nespočítám kolikrát jsem tuto trasu (a nejen já) prošla, aniž bych si připomněla, komu za ni vlastně vděčíme.

A ještě něco – bude-li tato nová tradice se jmény trolejbusů ještě pokračovat, přemýšlejte, koho bychom měli do dalšího kola nominovat právě tramského světa...

Hanka

TAM KDE JSME SPOLU STÁLI, TAM SRDCE ZALETÍ SE VZPOMÍNKOU...

Kamarádi...

S lítostí vám oznamujeme, že mezi tuláky na věčně zelených pláních se odebrala

ELIŠKA CVACHOVÁ (1958 – 2026) z T.O. Jižní stopa

Tramping pro Tebe byl vším, jeho volnost, svoboda, vzájemná tolerance, láska k přírodě a kamarádství napříč generacemi. Pro nás jsi nezemřela, protože v našich srdcích žiješ dál...

OSMDESÁTKA V NOTÁCH

Možná vás to zarazí, ale pravdou je, že písničkář Žalman, jinak Pavel Ohonka, slavil 20. března neuvěřitelnou osmdesátku, a to den poté na pódiu v rodném městě Českých Budějovicích. Narozeninovou muzikantskou kytici vedle známého Žalmanova Spolu, s celkem trvalou sestavou, doplnila také někdejší zpěvačka kapely Pavlína Jišova, Kubitovo smyčcové kvarteto, multiinstrumentalista Robert Fischmann a další hudební gratulanti. Žalmanova narozeninová šňůra bude postupně pokračovat v dalších městech jako Brno, Plzeň, Ostrava a trasa nevynechá ani pražskou Lucernu. K výročí si společně s kapelou nadělil album „A to máš pořád něco“ se čtrnácti novými písničkami.

Romantik z jihu, jak byl Žalman v tisku označen, se narodil a vyrostl v obci Pohůrka u Českých Budějovic. Jako řada jeho vrstevníků se vyučil v plzeňské Škodovce dřevomodelářem a nějakou dobu pracoval v její budějovické pobočce. Ovšem už tehdy se uvolňoval ze zaměstnání kvůli koncertním vystoupením různě po vlastech českých, což bylo dost nepříjemné, takže se ve svých třiceti jako první jihočeský folkař dal na

volnou nohu, což bylo tehdy nesporné riziko.

Muzice a kytare se věnoval už od teenagerovských let, pro nás jsou zajímavé zejména písničky z jeho trampského období, které – ačkoliv je Žalman považoval za prohřešky

mládí, přežily dodnes, zpívají se u ohňů, ve vlcích i tramských hospůdkách. Já osobně si Žalmana pamatuji i jako trampa, potkávali jsme se i na vyhlášených tramských místech a později pak i na Stropnici na Hvězdě jihu, kde měl chatu a kam za ním jezdili i další muzikanti a písničkáři. Hluběji se pak věnoval folku a také úpravě lidovek, které se díky jemu staly časem hity.

Nezapomenutelné bylo údobí Minnesaengrů, kteří v letech 1969 do roku 1985 zanechali výraznou stopu především na hudební scéně, a to i díky vlastní tvorbě. Následně vznikla sestava Žalman a spol, která stejně jako Minnesaengři sklízela úspěchy na různých pódii, včetně Porty, kde Galman mimo jiné působil i jako porotce. Nezapomenutelné je portovní vystoupení v roce 1982, kdy při písničce A přileti k nám zlej a krutej déšť, se jako na povel spustil liják. A totéž se opakovalo o rok později... a Žalmanovi se začalo říkat Šaman. Osobně se ale angažoval i v menších festivalových projektech.

Žalmana charakterizuje vedle měkkého podmanivého barytonu i nesmírní píle a pečlivost v tvorbě, pro níž vyhledává klid a pohodu zejména na své chatě pod západočeským Bubnem. Na svém kontě má okolo čtyř stovek skladeb, mnohé z nich byly natočené na hudebních nosičích, kterých bychom napočítali tak na dvě stě. Často se natáčelo i v česko-budějovickém rozhlase. A každý z nás má nejméně jeden z Žalmanových zpěvníků. Vystupoval a vystupuje i sólo, jako písničkář, což mu velice sedí. Žalman si zkusil i spisovatelské řemeslo – jako autor pohádkové knížky pro děti a životopisných publikací. Natočil několik filmů, ty první už v rámci minnesingrovské éry, před osmi lety pak vznikl celovečerní dokument, v němž se Žalman zpovídá ze svých životních milníků, zážitků, pocitů a plánů. O Minnesaengrech jsem pak se Žalmanovou pomocí a s jeho podklady napsala knížečku To byli Minnesaengři.

V průběhu let získal Žalman celou řadu ocenění, jako je např. Zlatá nebo Velká Porta, několik Zlatých klíčů, je držitelem několika zlatých i platinových desek či Křišťálové desky, dokonce obdržel i skotský čestný titul Lorda z Glencoe za popularizaci skotské hudby, která se nejednou objevuje čitelně i v jeho tvorbě.

Na otázku, zda hodlá pokračovat v koncertování i po osmdesátce, odpověděl příznačně: „Pokud budu zdravý, tak určitě. Zatím se cítím zdravý, nicméně přece jen hodlám trochu polevit v četnosti koncertů, od podzimu je zredukuji tak na čtyři, maximálně pět za měsíc. Musím se u trochu šetřit. Ale přestat zatím nehodlám, asi by mi ta nezaměnitelná atmosféra, publikum a muzika, chyběly...”

Hanka Hosnedlová

STOVKA V ZELENÉM

Zdá se, že menší zamudrování se stává pro výpravy na akce pořádané Fredem z Holic už pomalu tradicí. Ani letošek o prvním březnovém víkendu nebyl výjimkou, nicméně nakonec jsme do areálu Tábora Komenského v Bělči nad Orlicí dorazili natolik

včas, že jsme stihli začátek slavnostní prezentace nového titulu **OSOBNOSTI TRAMPINGU**, knihy, která zahrnuje stovku krátkých tramských životopisů a s rovněž doprovodnými snímky. S tím se svezla také narozeninová oslava Freda a Tygřice, přifařil se i svátek nového šerifa Toma

Frčiho a nakonec i MDŽ.

Velká místnost, zřejmě jídelna, byla plná kamarádů a kamarádek z různých koutů republiky, poměrně dost bylo i účastníků slovenských, takže osobní kontaktáž probíhala čile ve volnějších časových odstupech, ale i tak jsem si to se spoustou známých

<https://www.rajce.idnes.cz/jozinsatan/album/krest-knihy-osobnosti-tramingu-belec-nad-orlici>

dostatečně užívala. Jižní Čechy zastupovali pouze čtyři účastníci – Jožin, Shorry, Kajk a já. Po úvodním projevu Freda a předání dárkových předmětů jako poděkování za práci na knize, byla publikace, mimochodem v té chvíli už totálně vyprodaná, včetně prvního

dotisku, slavnostně pokřtěná Doudlebským ležákem, a to Petrem Dujkou Důjou, majitelem zámku, kde nyní sídlí stabilní Tramské muzeum, a

zástupci Tramp klubů Praha a Bratislava – Tátou Švendou a Džipem.

Průběžně pak v popředí defilovali ti z oně stovky uveřejněných jmen v knize, kteří

přijeli osobně. Každý měl šanci říci pár slov, zahrát a zazpívat, prostě se

představit. Mě osobně nejvíc dostalo vystoupení kamaráda Dana Tatranky navzdory tomu, že bylo ze všech nejkratší a namísto vypočítávání osobní tramské cesty skromně pár slovy uvedl, že se jeho osada věnuje pomoci bezdomovcům na periferii, úklidu v přírodě, zejména pak černých

skládek a spolupráci se řádovými sestrami, které mají podobnou náplň činnosti. Zajímavé bylo i vystoupení

sester Ivany a Many, dcer Emanuela Sallyho Prkna, s doprovodem Fíka a dlouhé řady dalších. Moc ráda jsem viděla i Tuláka Charlieho, který má na svém životním kontě už dvě osmičky, ale jeho písničky zní stále dobře.

Mluvené slovo se střídalo s hraním a zpíváním a zpestřením bylo nesporně i udělování Tramských Oscarů, které před jistým časem začal vyrábět a jmenovitě udělovat

kamarád Zlot'a. A protože jeho účast překazila nemoc, předával toto ocenění Táta Švenda. Tentokrát to bylo autorovi mnoha skvělých písniček, které se ujaly napříč republikou – kamarádovi Skunkovi (Miroslav Jaroš) a kytaristovi Pipasovi (Jiří Sládek). Musím neskromně podotknout, že tuto trofej jsem získala jako jedna z prvních a poté i náš Jožin a in memoriam kamarád Kajman, kterého jsem si dovolila zařadit i do

zmiňované knížky.

Hovořilo se mimo jiné i o tramských časopisech, kterých je sice relativně dost, ale většina již pouze v elektronické podobě. Za jih bych jmenovala Jižana a Vosí řeku s dlouhodobou tradicí, v papírové formě se dosud držel Puchejř, který však má už od léta pauzu, a Drobkovy Oslavské boudy. Na Slovensku je to, pokud vím, velice dobře redigovaná D,Andyho Severka.

Ale zpět ke knize. Vzhledem k tomu, že se připravuje druhý dotisk prvního dílu, je možné si titul objednat na jirka.fred@gmail.com, a výtisk, jehož cena je 375 Kč, bude

objednateli zaslán na dobírku. A protože je ještě dlouhá řada jmen, které se do první knížky nevešly, bude tento projekt pokračovat druhým dílem, do něhož se už nyní scházejí první návrhy dalších osobností.

Prezentace knihy byla mimo jiné přínosem i jako setkání kamarádů z různých končin, příležitostí vidět se a popovídat si s blízkými přáteli. Ale program oficiální části zdaleka nekončil, po večeri se pokračovalo v hudební lince, došlo i na tanec věnovaný MDŽ, ale vzhledem k rannímu nedělnímu odjezdu, řady přítomných v nočním pokračování po půlnoci poněkud prořídly. Naše čtyřčlenná posádka se pak ještě zastavila v Toulavcových maštálích a v podvečer přistála v rodném městě.

HANKA HOSNEDLOVÁ

OSOBNOSTI TRAMPINGU II.

Pro příznivé ohlasy na vydanou knihu OSOBNOSTI TRAMPINGU jsme se rozhodli pokusit o sestavení pokračování, dalších 100 zajímavých osobností. Tímto Vám nabízíme možnost spolupráce na jejím vzniku za následujících podmínek :

- Základní myšlenkou knihy je připomenout zajímavé kamarády, být milou vzpomínkou na již zesnulé nebo i žijící kamarády, kteří pro tramping něco udělali. Proto se nepřipouští pomlouvačné, hanlivé nebo zesměšňující příspěvky
- Nejsme historici ani archeologové a proto potřebujeme veškeré informace získat od Vás a to jak textové, tak i obrazové.
- Netvoříme žebříček zásluhovosti, proto budeme příspěvky zařazovat tak jak dojdou, v knize budou opět řazení dle přezdívek. Prostě kdo dřív přijde, ten tam bude, předpokládaný rozsah je opět 100 osob, konečné slovo k zařazení má ale redakce.
- Přijímáme materiál : obrázky jako soubor jpg apod. , naprosto se nehodí např. scan fotek vytištěných na tiskárně, je potřeba aby byly dostatečně velké. Texty v některém textovém souboru (doc, text a pod) ne !!! pdf !!!
- Rozsah textu je max dvě strany tisku na A5, vyhrazujeme si právo jej dle potřeby pokrátkit, větší změny pak budeme konzultovat se zasilatelem.
- Koncepce je taková 1 : strana text s medailonkem, druhá strana vyhrazena obrazovým materiálům (z tvorby, že života na osadě apod). Operativně se přizpůsobuje rozsahu.
- Na medailonek potřebujeme fotku, osamocené postavy aby ji bylo možno vložit např. do „placky“
- K dodaným fotkám je vhodné doplnit popisek (kdo je na fotce, co je to za akci apod.)
- Kvalita knihy závisí na Vašich podkladech, po jazykové stránce provedeme pravopisnou korekturu
- Pokud se bude jednat např. o fotky horší kvality, ale budou mít svoji „historickou“ hodnotu použijeme je
- Návrhy na zařazení osoby bez dodání konkrétních podkladů pro nás nemají cenu - ani je neposílejte
- Příspěvky a případné dotazy směřujte na : jirka.fred@gmail.com, který bude odpovídat za obsahovou stránku

Kamarádi tramského muzea

35. BOBRCOUR

zkontrolovali mapy a trasu, samozřejmě za vydatné muziky, tance na rozhýbání kloubů na ranní pochod a trocha zlatavého moku

hodinu. Pak to dostalo rychlý spád. Šovajs měl uvítací proslov, pak společné foto a pak hurá na trať, za obzor, za výhledy a přes pláně kde to bylo na kulicha, až na buřtárnu

Fotocour zdokumentoval

BORÁNEK

Tak jsem se konečně dočkal a vyrazil k Bobrům na 33. ročník Bobrcouru. Někteří nedočkaví kamarádi dorazili na předpochodý briefing, aby si

rovněž nemohla chybět. Je pravda, že jsem je ráno docela i poznal, ale hlavně díky tomu, že start byl posunut až na 11

